ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η, πρὸς Θεοῦ !.... Σταθῆτε, δὸν 'Εστεβάν ! φώναξε. Τί θέλετε νὰ κάμετε ;....

'Ο δὸν 'Εστεβὰν ξαναβρῆκε γρήγορα τὴν ψυχραιμία του. Κατέβασε τὸ ὅπλο του καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Κουχίλλο τὸν ρώτησε :

— Ποιοὶ εἶνε οἱ δυὸ σύντροφοι τοῦ νέου ;

— Οἱ κυνηγοὶ τῶν τίγρεων, ἀπάντησε ὁ Κουχίλλος.

'Η πληροφορία αὐτὴ δυσαρέστησε τὸν 'Ισπανὸ εὐγενῆ, γιατὶ ἤξερε καλὰ τί ἄξιζαν οἱ δυὸ σύντροφοι τοῦ Φαβίου. Δὲν ἔπρεπε συνεπῶς νὰ χάνη καιρό.

"Ας ἀποφασίσουμε ἀμέσως τί πρέπει νὰ κάμουμε, εἶπε.

Καὶ στρεφόμενος στὸν Πέτρο Διάζ, τὸν ρώτησε :

— Τί λέτε σεῖς, φίλε μου ; Πῶς θ' ἀποφύγουμε τοὺς διαβόλους αὐτούς ;

— Τὸ πρᾶγμα εἶν' εὔκολο, ἀπάντησε ὁ Διάζ.

— Τί ἐννοεῖτε ;

— Πρέπει, ἐν πρώτοις, ν' ἀναχωρήσουμε ἀμέσως γιὰ τὴ ζούγκλα.

— Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ δική μου γνώμη. Κατόπιν ;

— Κατόπιν, μόλις περάσουμε ἀπ' τὸ μοναδικὸ γεφύρι τοῦ Σάντου ντὲ "Ακβα, θὰ τὸ γκρεμίσουμε. Κι' ἔτσι οἱ ἐχθροί μας δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς πάρουν ξοπίσω.

— 'Η ἰδέα σου εἶνε θαυμασία, εἶπε ὁ δὸν 'Εστεβάν. 'Εμπρὸς λοιπόν. "Ας εἰδοποιηθοῦν οἱ σύντροφοί μας στὴν ἔπαυλι, ὅτι φεύγουμε. 'Εμπρός !....

Σπηρούνιασαν ἀμέσως τ' ἄλογά τους καὶ τράβηξαν πρὸς τὴν ἔπαυλι.

Μόνο ἡ γρήγορη φυγὴ μποροῦσε νὰ τοὺς σώση ἀπ' τὶς καραμπίνες τῶν δυὸ τρομερῶν κυνηγῶν.

'Η ἑτοιμασίες τῆς ἀναχωρήσεως ἔγιναν γρήγορα—γρήγορα. Κι' ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ δὸν 'Εστεβὰν κι' οἱ σύντροφοί του ἐκάλπαζαν πρὸς τὴν παρθένο ζούγκλα.

"Οταν πέρασαν τὸ ποτάμι ὅλοι οἱ τυχοδιῶκτες, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς στάθηκε ἔφιππος κι' ἔδωσε τὴν προσταγὴ τῆς καταστροφῆς τοῦ γεφυριοῦ.

"Ετσι οἱ ἐχθροὶ τοῦ δὸν 'Εστεβὰν δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν καταδιώξουν μέσα στὰ δάση.

"Ωσπου νὰ βροῦν τρόπο νὰ περάσουν τὸ ποτάμι, ὁ 'Ισπανὸς εὐγενὴς θάχε ἀπομακρυνθεῖ ἀρκετὰ καὶ θάχαναν τὰ ἴχνη του.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, οἱ δυὸ γενναῖοι κυνηγοὶ κι' ὁ Φάβιος ἔμεναν ἀργοί.

'Ο ἀπόγονος τῶν Μεριάνα ἀνιπομονοῦσε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν σκληρὸ θεῖο του δὸν 'Εστεβὰν γιὰ τὴ δολοφονία τῆς μητέρας του.

Γιὰ νὰ προφτάση μάλιστα τὴ συντροφιὰ τῶν τυχοδιωκτῶν, θέλησε νὰ καβαλικέψη τὸ ἄγριο κι' ἀνήμερο ἄλογο, τὸ ὁποῖο εἶχε πιάσει ὁ Πέπες τὴ νύχτα. Τὸ σέλλωσε γρήγορα καὶ τοιμάστηκε νὰ πηδήση ἐπάνω του. 'Ο Πέπες ὅμως τὸν ἐμπόδισε.

— Σταθῆτε, Φάβιε, τοῦ εἶπε. Τὸ ζῶο αὐτὸ εἶνε τρομερὰ ἄγριο. 'Αφῆστε νὰ τὸ καβαλλικέψω πρῶτα ἐγὼ καὶ νὰ τὸ δαμάσω.

'Ο Φάβιος ὑπάκουσε.

'Αλλὰ τὸ ἄλογο, μόλις ἔννοιωσε τὸ ρωμαλέο χέρι τοῦ κυνηγοῦ νὰ στηρίζεται βαρὺ ἐπάνω στὴ σέλλα του καὶ τὸ πόδι του νὰ πατάη στὸν ἀναβολέα, ἀνορθώθηκε ἐξαγριωμένο καὶ τὸν πέταξε μακρυά.

'Ο Φάβιος τότε, προλαμβάνοντας τὴ μεσολάβησι τοῦ Βουαροζέ, πήδησε μὲ σβελτάδα αἰλούρου ἐπάνω στ' ἄλογο, χωρὶς νὰ πατήση διόλου στὸν ἀναβολέα.

— Στάσου, Φάβιε, στάσου !.... φώναξε ταραγμένος ὁ Βουαροζέ. Θὰ κυνηγήσης λοιπὸν μόνος σου τοὺς δολοφόνους ἐκείνους ; Θὲς νὰ σὲ σκοτώσουν ;

'Αλλὰ ὁ Φάβιος εἶχε τραβήξει πειὰ τὸ μαντῆλι ποὺχαν δέσει τὰ μάτια τοῦ ἀλόγου γιὰ νὰ τὸ ἡμερέψουν. Τὸ εὐγενικὸ ζῶο φρένιασε τότε κυριολεκτικῶς κι' ἄρχισε νὰ πηδᾶ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ πρώτη φορὰ ἔννοιωθε πάνω στὴ ράχη του. Τρεῖς φορές, φυσομανῶντας ἄγρια, ἀνορθώθηκε στὰ πισινά του πόδια τόσο πολύ, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πέση ἀνάσκελα, χωρὶς ὅμως νὰ μπορέση νὰ ρίξη καὶ τὸν ἀναβάτη του. "Υστερα, σὰν ν' ἀτελπίστηκε, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ τινάξη μακρυὰ τὸν καβαλλάρη του, ἔμεινε ἀκίνητο.

Τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ Βουαροζὲ βρῆκε καιρὸ κι' ἅρπαξε τὸ σκοινὶ ποὺ χρησίμευε γιὰ χαλινάρι τοῦ ζώου. Τὸ ἄλογο ὅμως τινάχτηκε ξαφνικὰ ψηλά, σὰν νάταν καμωμένο ἀπὸ λάστιχο, κι' ὥρμησε ἐμπρὸς μ' ἕνα φρενήρη καλπασμό....

'Ο Βουαροζὲ παρακολουθοῦσε τώρα μὲ δινατὸ χτυποκάρδι τὸν ἀτρόμητο καβαλλάρη ποὺ πάλευε μὲ τὴ θυελλώδη μανία τοῦ ἀλόγου, ποὺ ἔσκυβε γιὰ νὰ μὴ χτυπήση στὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων καὶ χανόταν μέσα στὴ σκόνη.

— Θὰ τὸν σκοτώσουν !.... φώναξε ἔξαφνα, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ ἀγωνία. "Ενας ἐναντίον ὁλοκλήρου στρατοῦ.... Εἶνε τρομερό !.... Πέπε, γιατὶ χασομεράμε ;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησι, ἔρριξε τὴν καραμπίνα στὸν ὦμο του κι' ἔτρεξε μὲ γιγάντια βήματα πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔφευγε ὁ Φάβιος.

— Φοβᾶμαι πολύ, ὅτι δὲν θὰ τὸν προφτάσουμε, εἶπε ὁ Πέπες, ἀκολουθῶντας τον.

— Θὰ τὸν προφτάσουμε.... Τρέχα !.... Τρέχα γρήγορα !....

— Εἶσαι βέβαιος ;

— Βεβαιότατος. Τὸ ἄλογό του εἶνε ἄγριο καὶ δὲν πῆρε ἴσιο δρόμο. Θὰ χασομερήση σὲ πολλὰ λοξοδρομίσματα ὥσπου νὰ φτάση στὸ γεφύρι, ἐνῶ ἐμεῖς θὰ πᾶμε κατ' εὐθείαν ἐκεῖ.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ὁ Φάβιος περνοῦσε μὲ ἀπερίγραπτη ταχύτητα τὶς κακοτοπιές, ἀνεβοκατέβαινε τὶς χαράδρες, πηδοῦσε τοὺς ψηλοὺς θάμνους.

'Η ψυχή του ἦταν τρικυμισμένη ἀπ' τὰ βία πάθη ποὺ ὁλοένα ἄναβαν καὶ φούντωναν πιὸ πολὺ μέσα του.

"Αν μποροῦσε νὰ χαλιναγωγήση τὸ ἄλογό του καὶ νὰ τὸ κατευθύνη ὁλόϊσα, ἀσφαλῶς θἄφτανε τοὺς χρυσοθῆρες πρὶν περάσουν τὴ γέφυρα.

Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἔξαλλο καλπασμό, ὕστερ' ἀπὸ λαχανιασμένες λοξοδρομίσεις καὶ ἀντιστάσεις μέσα στὸ δάσος, τὸ ἀδάμαστο ἄλογο φάνηκε ὅτι ἄρχισε νὰ ὑποκύπτη στὴ θέλησι τοῦ καβαλλάρη του. Λιγόστεψε τὴν ταχύτητά του καὶ στάθηκε γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀναπνοή του. 'Ο ἱδρὼς ἔτρεχε ποτάμι κι' ἀπ' τῶν δυὸ τὰ σώματα καὶ τὰ στήθη τους φούσκωναν ἀπὸ βαθειὲς καὶ γρήγορες ἀναπνοές.

'Ο Φάβιος κύτταζε ὁλόγυρά του. Σπασμένα κλαδιὰ καὶ πατησιὲς ἀλόγων τοῦ ἔδειχναν τὸ δρόμο ποὔχαν πάρει ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους κυνηγοῦσε.

Συγχρόνως ἄκουσε, ὄχι μακρυὰ ἀπ' τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν, ἕναν ὑπόκωφο ρόχθο. "Ηταν ὁ πάταγος τῶν νερῶν τοῦ ποταμιοῦ.

— "Ωστε λοιπὸν ἐδῶ κοντὰ εἶνε τὸ γεφύρι ; εἶπε ὁ Φάβιος, σφίγγοντας τὶς γροθιές του. 'Υπάρχει κίνδυνος νὰ μοῦ φύγουν ! Μὰ ὄχι, ὄχι, θὰ τοὺς προφτάσω.

Κι' ἀμέσως χτύπησε δυνατὰ τὸ ἄλογό του καὶ προχώρησε καλπάζοντας πρὸς τὸ ποτάμι.

Τὸ ἄλογο ἔτρεχε αὐτὴ τὴ φορὰ ὑπάκουο στὶς προσταγὲς τοῦ καβαλλάρη του.

'Ο παφλασμὸς τῶν νερῶν ἀκουγόταν τώρα πιὸ καθαρὸς κι' ἡ ἀνυπομονησία τοῦ Φαβίου ἦταν ἀσυγκράτητη.

— Πρέπει νὰ τοὺς φτάσω, μουρμούριζε. Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ....

"Εξαφνα, ὕστερ' ἀπὸ τρέξιμο τρελλὸ λίγων ἀκόμα λεπτῶν, ὁ Φάβιος διέκρινε στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ τὸν δολοφόνο τῆς μητέρας του, τὸν δὸν 'Εστεβὰν μὲ τοὺς ἀνθρώπους του.

Μιὰ κραυγὴ ἀπεριγράπτου μανίας βγῆκε τότε μέσ' ἀπὸ τὰ στήθη του. 'Ο δὸν 'Εστεβὰν ἄκουσε τὴν κραυγὴ αὐτὴ καὶ γύρισε ξαφνιασμένος τὸ πρόσωπό του νὰ δῆ τί τρέχει. Μόλις εἶδε τὸ Φάβιο, ἀνησύχησε. Μὰ συνῆλθε ἀμέσως νοιώθοντας τὸν ἑαυτό του ἀσφαλισμένο ἀπὸ κάθε κίνδυνο, ἐφ' ὅσον τὸ γεφύρι τοῦ ποταμιοῦ εἶχε πειὰ γκρεμιστεῖ.

"Αρχισε τότε νὰ μιλάη κοροϊδευτικὰ μὲ τὴ λύσσα τοῦ Φαβίου, μὲ

"Ενας τυχοδιώκτης στάθηκε κι' ἔδωσε τὴν προσταγὴ τῆς καταστροφῆς τοῦ γεφυριοῦ...

τὸ ἀλλοιωμένο του πρόσωπο καὶ τὰ κουρελιασμένα του ροῦχα.

Ὁ Φάβιος, τυφλὸς ἀπ' τὴ μανία του, ὥρμησε νὰ περάσῃ τὸ ποτάμι, πηδῶντας ἀπ' τὴ μιὰ ὄχθη στὴν ἄλλη. Μὰ τὸ ἄλογό του δὲν τὸν ὑπάκουσε. Σταμάτησε χρεμετίζοντας ἄγρια καὶ τρομαγμένα ἐμπρὸς στὸν γκρεμὸ ποὺ ἀνοιγόταν ἐμπρός του.

— Χτυπᾶτε τον! φώναξε τότε ὁ δὸν Ἐστεβὰν στοὺς ἀνθρώπους του. Χτυπᾶτε τον! Τί τὸν φυλᾶτε; Θ' ἀφήσουμε λοιπὸν αὐτὸ τὸν τρελλὸ ν' ἀνατρέψῃ τὰ σχέδιά μας; Χτυπᾶτε τον, σᾶς λέω!....

Τρεῖς καραμπίνες στράφηκαν ἀπειλητικὰ ἐναντίον τοῦ Φαβίου, ὅταν ἔξαφνα ἀκούστηκε μιὰ βροντερὴ φωνὴ καὶ συγχρόνως δυὸ ἄνθρωποι πρόβαλαν, ὁ Βουαροζὲ κ' ὁ Πέπες, τρέχοντας σὰν τρελλοὶ μέσ' ἀπὸ τὰ δέντρα.

— Δυστυχία σ' αὐτὸν ποὺ θὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον τοῦ νέου αὐτοῦ! οὔρλιαξε ὁ Βουαροζέ.

Καὶ κατόπιν φώναξε στὸ Φάβιο:

— Ἔλα δῶ, Φάβιε.... Ἔλα κοντά μας....

Ὁ Φάβιος ὅμως ἐπεχείρησε καὶ πάλι νὰ πηδήσῃ τὸ ποτάμι. Ἦταν τρελλὸς ἀπ' τὴ λύσσα του. Μὰ τὸ ἄλογό του ἀντιστέκοταν μὲ πεῖσμα καὶ ἀνορθωνόταν στὰ πισινά του πόδια ἀφρίζοντας.

— Χτυπᾶτε τον λοιπόν! ξαναφώναξε ὁ δὸν Ἐστεβὰν ἀνυπόμονα.

— Ἀλλοίμονό σας, δυστυχισμένοι! βροντοφώνησε ὁ Βουαροζὲ στοὺς τυχοδιῶκτες. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμήσῃ ν' ἀδειάσῃ τὴν καραμπίνα του πάνω στὸ νέο. Κι' ἐσύ, Φάβιε, γύρισε πίσω. Σὲ παρακαλῶ.... Ἄφησέ τους, Φάβιε. Δὲν εἶνε ἀκόμα κατάλληλη ἡ στιγμὴ γιὰ τὴν ἐκδίκησί σου.

— Φάβιε;... τραύλισε ἔκπληκτος κ' ὁ δὸν Ἐστεβάν, κυττάζοντας τὸ νέο ποὺ παρακινοῦσε τ' ἄλογό του νὰ πηδήσῃ τὸ ποτάμι. Εἶσαι σὺ ὁ Φάβιος;

— Ναί. Εἶμ' ὁ Φάβιος!.... ἀπάντησε ὁ νέος μὲ δυνατὴ φωνή. Ὁ Φάβιος ποὺ ἔρχεται νὰ ἐκδικηθῇ τὸ αἷμα τῆς μητέρας του, ἄρχων Μεδιάνα!...

Ὁ δὸν Ἐστεβὰν ἀπόμεινε σὰν ἀπολιθωμένος, ἀκίνητος μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ τρόμο, ἀπὸ ἕνα τρόμο ποὺ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του τὸν ἐδοκίμαζε.

Ὁ Φάβιος τότε, ἀσυγκράτητος, τυφλὸς ἀπ' τὴν ὀργή του, τράβηξε τὸ μαχαῖρι του καὶ τὸ κάρφωσε στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου.

Τὸ πληγωμένο ζῶο ἄφησε ἕνα χλιμίντρισμα λύσσης καὶ πηδῶντας ψηλά, τινάχτηκε πρὸς τὴν ἀπέναντι ὄχθη τοῦ ποταμοῦ σὰν βέλος. Ἕνα ἀπ' τὰ πισινά του πόδια ὅμως γλύστρησε ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, τὸ γενναῖο ζῶο ἔχασε τὴν ἰσορροπία του, μιὰ τρεμοῦλα ἀσυγκράτητη λύγισε τὰ γόνατά του, τὰ μάτια του γούρλωσαν, χλιμίντρισε μ' ἀγωνία καὶ γκρεμίστηκε πρὸς τὸ βάραθρο, παρασύροντας καὶ τὸν καβαλλάρη του!

Τὸ νερὸ τινάχτηκε ἀφρίζοντας στὸ μέρος ποὺ πέσανε, μιὰ κραυγὴ φρίκης βγῆκε ἀπ' τὸ πλατὺ στῆθος τοῦ Βουαροζὲ κ' ἔσμιξε μὲ τοὺς ἀλαλαγμοὺς θριάμβου ποὺ ἀντήχησαν στὴν ἀπέραντη ὄχθη, μεταξὺ τῶν τυχοδιωκτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Δεκαπέντε μέρες μετὰ τὸ δυστύχημα τοῦ Φαβίου Μεδιάνα, ἡ συνοδεία τοῦ δὸν Ἐστεβὰν βρισκόταν κατασκηνωμένη μέσα στὴν παρθένο καὶ τρομερὴ ζούγκλα.

Οἱ χρυσοθῆρες εἶχαν στήσει τὶς σκηνές τους στὸ πιὸ κατάλληλο μέρος καὶ εἶχαν τοποθετήσει γύρω σκοπούς, γιατὶ φοβόντουσαν τὶς ξαφνικὲς ἐπιθέσεις τῶν Ἰνδῶν.

Καβάλλα στ' ἄλογό του, ὁ δὸν Ἐστεβὰν παρακολουθοῦσε μὲ προσοχὴ τὶς ἐργασίες τῶν ἀνδρῶν του.

Ἔξαφνα, πλησίασε τὸν Ἱσπανὸ εὐγενῆ ὁ ἐξολοθρευτὴς τῶν Ἰνδῶν, ὁ ἀτρόμητος Διάζ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀρχηγέ, δὲν σ' ἀνησυχεῖ ἡ ἀργοπορία τοῦ Κουχίλλου;

— Μ' ἀνησυχεῖ καὶ πολὺ μάλιστα, ἀπάντησε ὁ δὸν Ἐστεβάν. Αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος ἔπρεπε νᾶχε πειὰ γυρίσει...

— Ἐκτὸς... ψιθύρισε ὁ Διάζ.

— Ἐκτός;

— Ἐκτὸς ἂν τὸν ἔπιασαν οἱ Ἰνδοί, τοὺς ὁποίους τὸν ἐστείλαμε νὰ κατασκοπεύσῃ καὶ τὸν βασανίζουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ σκληρά. γδέρνοντάς του τὸ κρανίο!

— Δὲν τὸ πιστεύω, Διάζ. Δὲν εἶνε τόσο κοιτὸς ὁ Κουχίλλος. Φοβᾶμαι μᾶλλον καμμιὰ προδοσία ἐκ μέρους του.

— Τί μπορεῖ νὰ κάμῃ ὁλομόναχος μέσα στὴ ζούγκλα, τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ μᾶς μυρίστηκαν οἱ Ἰνδοὶ καὶ μᾶς παραμονεύουν, ἕτοιμοι νὰ μᾶς φιχτοῦνε σὰν τὰ τσακάλια;

Τὰ λόγια τοῦ Διάζ δὲν ἦσαν καθόλου ὑπερβολικά. Πραγματικῶς, οἱ ἐρυθρόδερμοι εἶχαν ἀντιληφθεῖ τὴν εἴσοδο τοῦ μικροῦ στρατοῦ τῶν χρυσοθηρῶν στὴ ζούγκλα καὶ τὸν παραμόνευαν, ἀκολουθῶντας τον βῆμα πρὸς βῆμα.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μάλιστα, οἱ Ἰνδοὶ βρισκόντουσαν στρατοπεδευμένοι σ' ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴν κατασκήνωσι τῶν τυχοδιωκτῶν καὶ συνοπτόντουσαν, καπνίζοντας τὶς μακρυὲς πίπες των.

Ἦσαν διπλάσιοι ἀπ' τοὺς χρυσοθῆρες. Ἄγριοι καὶ τρομεροὶ στὴν ὄψι, ὡπλισμένοι μὲ δόρατα, βέλη, τσεκούρια, κεφαλοθραύστας, μακρυὰ καὶ κοφτερὰ μαχαίρια καὶ βρόγχους. Ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν ἀκόμα καὶ καραμπίνες.

Οἱ ἀρχηγοί τους, δέκα ὅλοι—ὅλοι, οἱ πιὸ γενναῖοι στὴ μάχη, ἦσαν μαζεμένοι γύρω ἀπὸ μιὰ μεγάλη φωτιὰ καὶ συζητοῦσαν μὲ σιγαλὴ φωνή.

Μιλοῦσε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἕνας ἀπ' τοὺς Ἰνδοὺς ἀρχηγούς, χειρονομῶντας ἄγρια καὶ φρενιασμένα. Τὸν ὠνόμαζαν Παρδαλὴ Γάτα καὶ ἡ ἀνδρεία του στὶς αἱματηρὲς συγκρούσεις ἦταν ἄφθαστη.

— Τὰ κρανία τῶν λευκῶν θὰ στολίσουν τοὺς τάφους τῶν πολεμιστῶν μας, ἔλεγε ἡ Παρδαλὴ Γάτα. Ἂς μὴν ἀφίνουμε λοιπὸν νὰ κυλάῃ καὶ νὰ φεύγῃ ἄδικα ὁ καιρός. Ἡ γῆ διψάει αἷμα. Ἀκούω τὶς ψυχὲς τῶν νεκρῶν μας νὰ ζητᾶνε ἐκδίκησι....

Μόλις ἡ Παρδαλὴ Γάτα τελείωσε καὶ κάθησε κοντὰ στὴ φωτιά, σηκώθηκε ἄλλος Ἰνδὸς ἀρχηγός, τὸ Μαῦρο Πουλὶ καὶ εἶπε:

— Οἱ λευκοὶ εἶνε πονηροί. Οἱ λευκοὶ μισοῦνται μεταξύ τους. Ἂς ἑνωθοῦμε μὲ τοὺς τρεῖς πολεμιστὰς τοῦ ποταμοῦ κι' ἂς πολεμήσουμε μαζύ τους ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μας. Κι' ἀφοῦ τοὺς σφάξουμε ὅλους, λογαριαζόμαστε καὶ μὲ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς κατόπιν. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη τοῦ Μαύρου Πουλιοῦ. Οἱ ἀδελφοί μου ἂς κρίνουν κι' ἂς ἀποφασίσουν...

Ἡ πρότασις ὅμως τοῦ Μαύρου Πουλιοῦ δὲν ἔγινε δεκτή. Οἱ ἄλλοι Ἰνδοὶ ἀρχηγοὶ ἤθελαν νὰ τελειώνουν μὲ τοὺς λευκοὺς τὸ γρηγορώτερο. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισαν νὰ ἐπιτεθοῦν μόλις θὰ νύχτωνε καὶ ἐναντίον τῆς συνοδείας τοῦ δὸν Ἐστεβὰν καὶ ἐναντίον τῶν τριῶν λευκῶν τοῦ ποταμοῦ.

Ἀλλὰ ποιοὶ ἦσαν οἱ τρεῖς λευκοὶ τοῦ ποταμοῦ, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλοῦσαν οἱ Ἰνδοί; Οἱ ἀναγνῶσται μας τοὺς γνωρίζουν πολὺ καλά.

Ἦσαν οἱ φίλοι μας Βουαροζέ, ὁ Πέπες ὁ Ὑπνηλὸς κ' ὁ Φάβιος Μεδιάνας.

Πέφτοντας μὲ τ' ἄλογό του στὸ ποτάμι, ὁ Φάβιος δὲν εἶχε πνιγεῖ εὐτυχῶς. Κατώρθωσε νὰ ξαναβγῇ σὲ λίγο στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ καὶ νὰ φθάσῃ κολυμπῶντας στὸ μέρος ποὺ βρισκόντουσαν οἱ δυὸ φίλοι του κυνηγοί.

Κι' οἱ τρεῖς μαζὺ κατόπιν βρῆκαν ἕνα πέρασμα στὸ ποτάμι καὶ διάβηκαν στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη. Μόλις πάτησε τὸ πόδι του ἐκεῖ, ὁ Φάβιος φώναξε:

— Δὲν θὰ ἡσυχάσω, ἂν δὲν τιμωρήσω τὸ δολοφόνο τῆς μητέρας μου. Ἡ ζούγκλα εἶνε ἀπέραντη, ἀλλὰ θὰ τὸν εὕρω καὶ τότε ἀλλοίμονό του!....

— Θὰ τὸν εὕρουμε πὲς καλύτερα, παιδί μου, εἶπε ὁ Βουαροζέ.

— Ἀσφαλῶς θὰ τὸν εὕρουμε, πρόσθεσε κι' ὁ Πέπες. Ἔχω κι' ἐγὼ κάποιο λογαριασμὸ νὰ κανονίσω μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν....

— Ἂς μὴ χάνουμε λοιπὸν καιρό, εἶπε ὁ Βουαροζέ. Ἂς τρέξουμε κατόπιν τοῦ δὸν Ἐστεβὰν ἢ καλύτερα τοῦ Ἀντωνίου Μεδιάνα. Ἂς τοὺς πάρουμε τὸ κατόπιν κι' ὅταν βροῦμε κατάλληλη εὐκαιρία κανονίζουμε τοὺς λογαριασμούς μας.

Πραγματικῶς, οἱ τρεῖς ἄνδρες δὲν δυσκολεύτηκαν καθόλου νὰ βροῦν τὰ ἴχνη τῶν χρυσοθηρῶν. Συγχρόνως ὅμως ἀντελήφθησαν, ὅτι τοὺς εἶχαν ἀνακαλύψει οἱ Ἰνδοὶ καὶ ἐλάμβαναν κάθε προφύλαξι, γιὰ νὰ μὴν ὑποστοῦν καμμιὰ ξαφνικὴ ἐπίθεσι.

Ὁ Βουαροζὲ ἤξερε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τὶς πονηρίες τῶν Ἰνδῶν. Γι' αὐτὸ πρότεινε στοὺς συντρόφους του, ἐφ' ὅσον οἱ χρυσοθῆρες εἶχαν κατασκηνώσει μέσα στὴ ζούγκλα, νὰ σταθοῦν κι' οἱ ἴδιοι κάπου καὶ νὰ περάσουν τὴ νύχτα τους.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ καλύτερο, τ' ὡραιότερο, τὸ πρακτικώτερο καὶ τερπνότερο δῶρο γιὰ τὶς γιορτὲς

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, ΤΟΥ 1933

130 σελίδες πλούσια εἰκονογραφημένες καὶ μὲ ἐκλεκτὴ ὕλη.
Δραχμαὶ 25.